

UZASADNIENIE

wyroku w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) w G. wniósł przeciwko T. K. powództwo o zapłatę kwoty 1.123,56 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 10% w skali roku, nie większymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 14 listopada 2009r. pozwana zawarła z (...) S.A. umowę pożyczki gotówkowej numer (...). W związku z nie wywiązywaniem się przez pozwaną z zaciągniętych zobowiązań, (...) S.A. przeniósł przedmiotową wierzytelność na (...) na podstawie umowy łączącej te podmioty, co potwierdza treść oświadczenia z dnia 28 grudnia 2015r. Następnie wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki została nabyta przez powoda na mocy umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji zawartej z (...) w dniu 04 grudnia 2015r., a cena za wierzytelności została zapłacona, co potwierdza oświadczenie z dnia 28 grudnia 2015r. Powód nabył wierzytelność w łącznej kwocie 1.048,50 zł, w tym: 743,23 zł tytułem kapitału, 305,27 zł tytułem kosztów poniesionych przez bank w związku z monitoringiem płatności (koszty upomnień telefonicznych i pisemnych) oraz kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy (koszty windykacji pisemnej, telefonicznej i bezpośredniej). Aktualną na dzień cesji wierzytelności wysokość zadłużenia, w tym wszystkie jego składowe, potwierdza m.in. wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności. Powód w okresie od dnia nabycia wierzytelności do dnia 31 grudnia 2015r. kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału według zmiennej stopy procentowej, tj. w wysokości 10%, jednak nie większej niż czterokrotność aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Od dnia 01 stycznia 2016r. w związku z nowelizacją przepisów Kodeksu cywilnego, powód jest uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości nie większej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tego tytułu wynosiła 75,06 zł. Łączna wysokość zadłużenia pozwanego na dzień 31 sierpnia 2016r. została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi: 743,23 zł tytułem kapitału, 75,06 zł tytułem odsetek, 305,27 zł tytułem kosztów. Powód dokonał kapitalizacji odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu, w związku z czym domaga się zasądzenia dalszych odsetek za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwana T. K. na rozprawie potwierdziła, że zaciągnęła w dniu 14 listopada 2009r. umowę pożyczki w (...) S.A., była to jej kolejna pożyczka, a wcześniejsze spłaciła. Z ostatniej umowy spłaciła taką kwotę, którą pożyczyla, nie zapłaciła odsetek. Ze względu na upływ czasu nie pamiętała, ile dokładnie spłaciła i ile pozostało do spłaty. W sprawie tej pożyczki otrzymała tylko dwa pisma z (...) S.A. informujące ile pozostało do spłaty, nie dostała natomiast żadnego pisma od powoda ani od innych podmiotów w tej sprawie. Nie pamiętała też, do kiedy dokonywała spłaty, gdyż upłynęło od zawarcia umowy już 7 lat. Podniosła zarzut przedawnienia wskazując, że gdyby sprawa się przedawniła, to byłoby dobrze, bo uniknęłaby kłopotów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 listopada 2009r. T. K. zawarła z (...) S.A. w W. umowę pożyczki, na podstawie której otrzymała do wypłaty kwotę 800 zł, zaś zobowiązana została do spłaty kwoty 1.496 zł w 55 tygodniowych ratach.

(dowód: umowa pożyczki z 14.11.2009r. – k. 8, 26-27)

Pozwana nie spłaciła całej kwoty z umowy pożyczki.

(bezsporne)

Wierzytelność stanowiąca niespłaconą pożyczkę została przelana przez (...) S.A. w W. na rzecz (...), który z kolei wierzytelność tą przeniósł na (...) w G. na podstawie umowy z dnia 04 grudnia 2015r.

(dowód: wyciąg z załącznika nr 7 do umowy przelewu wierzytelności z 04.12.2015r. - k. 9,

potwierdzenie przeniesienia tytułu prawnego do wierzytelności oraz otrzymania

płatności – k. 13,

umowa przelewu wierzytelności z 04.12.2015r. – k. 13 odwrót)

W dniu 31 sierpnia 2016r. powód sporządził wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych, w którym oświadczył, że nabył w dniu 04 grudnia 2015r. na podstawie cesji od (...) wierzytelności z umowy pożyczki gotówkowej z dnia 14 listopada 2009r. w kwocie 1.048,50 zł wobec T. K.. Na dzień sporządzenia wyciągu wymagalna kwota z tytułu tej wierzytelności wynosiła 1.123,56 zł, z czego 743,23 zł to kapitał, 75,06 zł to odsetki, 305,27 zł to koszty.

(dowód: wyciąg z 31.08.2016r. - k. 5,

pełnomocnictwo – k. 12)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne w całości.

Swoje roszczenie wobec pozwanej T. K. powód wywodzi z umowy przelewu wierzytelności z dnia 04 grudnia 2015r. oraz z umowy pożyczki z dnia 14 listopada 2009r. Pozwana potwierdziła, że zawarła z (...) S.A. w dniu 14 listopada 2009r. umowę pożyczki oraz, że nie spłaciła całego zobowiązania wynikającego z tej umowy. Ze względu jednak na upływ czasu nie była w stanie potwierdzić, iż pozostała do spłaty kwota dochodzona pozwem.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu.

Powód zobowiązany był wykazać wysokość pozostałej do spłaty kwoty oraz jej wymagalność. Z treści uzasadnienia pozwu nie wynika, żeby pozwana umowę zawarła w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej lub zawodowej; również powód nie powoływał się na taką okoliczność. W efekcie pozwanej przysługiwał w relacji z powodem status konsumenta (art. 22¹ kc). W takich warunkach dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu nie posiadał mocy prawnej dokumentu urzędowego (art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych - Dz.U. z dnia 28 czerwca 2004r.), a miał jedynie znaczenie dokumentu prywatnego (por. wyrok TK z dnia 11 lipca 2011r., P 1/10). Z tej też przyczyny powód powinien był wykazać jego prawdziwość (tj. fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej tam wysokości (art. 253 kpc)).

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradiktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne)

uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

O ile można uznać, że kwota kapitału wskazana w pozwie wynosząca 743,23 zł pozostawać może niewątpliwa, o tyle kwota 305,27 zł tytułem kosztów nie została przez powoda w żaden sposób wykazana. Powód nie powołał się na konkretne czynności monitorujące płatność, czy też czynności windykacyjne. Nie wskazał też, jakie jednostkowe kwoty składają się na sumę 305,27 zł. Kwota 305,27 zł nie może być w takiej sytuacji uznana za wykazaną co do wysokości i co do zasady.

Zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia okazał się zasadny. Zgodnie z art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W niniejszej sprawie zastosowanie ma okres trzyletni, bowiem udzielenie pożyczki związane było z prowadzeniem działalności gospodarczej w tym zakresie przez Spółkę (...), jak również nabycie wierzytelności przez powoda jest realizacją prowadzonej przez powoda jego działalności gospodarczej w zakresie obrotu wierzytelnościami.

Z art. 120 § 1 zdanie pierwsze kc wynika, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Powód nie podał, czy dochodzi należności od pozwanej, bo upłynął termin spłaty pożyczki, czy też dlatego, że wcześniej umowa została wypowiedziana na skutek zalegania z płatnością poszczególnych rat. Ma to znaczenie dla ustalenia daty wymagalności roszczenia i początku biegu przedawnienia. Brak wiedzy na temat wypowiedzenia umowy nakazuje przyjąć, że umowa wypowiedziana nie została i wymagalność wynikającego z niej roszczenia nastąpiła z datą upływu spłaty kwoty pożyczki. Pożyczka miała być spłacona w 55 ratach tygodniowych począwszy od 14 dni licząc do zakończenia dnia, w którym pozwana otrzymała kwotę do wypłaty. Kwotę do wypłaty wynoszącą 800 zł pozwana otrzymała w dniu 14 listopada 2008r., a zatem 14 dni upłynęło z dniem 28 listopada 2009r. Termin spłaty 55 tygodni liczony od tej daty upłynął z dniem 17 grudnia 2010r., a zatem roszczenie stało się wymagalne w dniu 18 grudnia 2010r. Termin przedawnienia 3 lat upłynął z dniem 18 grudnia 2013r. Pozew wniesiony został natomiast dopiero w dniu 21 września 2016r., a więc po upływie terminu przedawnienia i pozwana może uchylić się od zaspokojenia roszczenia powoda.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów, których ocena została przedstawiona przez Sąd w rozważaniach prawnych.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako przedawnione i nie wykazane w części, podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

(...)